

заказное

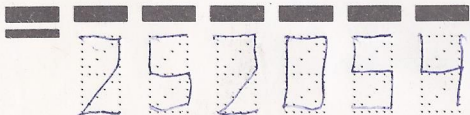
С НОВЫМ ГОДОМ!

7611264

Куда 2 Киев - 54
ул. Укалова 52 к. 8

Кому Маняку
Владимиру Антоновичу

Индекс предприятия связи и адрес отправителя
315614 С. Зубевым
Кокмаченко Т. В.

Пишите индекс предприятия связи места назначения

0123456789

Образец написания цифр и букв:
Внимание!

© Министерство связи СССР, 1988
25.04.88. 88162. Цена 6 к. Художник Е. Куртенко

**ПРОСЬБА ПОЗДРАВИТЕЛЬНЫЕ ИНОГОРОДНИЕ ПИСЬМА
ОТПРАВЛЯТЬ ЗАБЛАГОВРЕМЕННО**

Изготовлено на Ряжской ф-ке Гознака

102

1

Голові редакційної колегії
книги-меморіалу "33-й: голод"
Г. Маньку В.А.

Прочитавши в газеті "Сільські
Вісті" за 9 грудня №282

статтю "33-й: голод", я рішила
написати за події, які відбувалися
в с. Зуївці, Миргородського
району, Хмельницької області
за цей період.

Матеріал написаний по
розкозу старших людей, історії
села, а також мої пам'яті.

(2)

Події, які відбувалися в
с. Зірвині, Миргородського району,
Полтавської області в період
1932-33 років.

Коли мене було 9 років, нашу
сімейно спільно велике горе.

В 30-роках, мій батько,
Командир Василюк Іванович, працюю-
вав головою сільської Ради.

В кінці 1932 року його забрали
в ЛГБ, а також з ним секретаря
партійної організації Добряка
Юхимія Науловича, заступника
твора Супрунчука Марка Сергійовича,
льшеника Тантешевлюча Семенового,
Гісега Івана Семенового, Юрія
Олексія Глибовича, Тудаса Антона,
Коробку Теласю, Моргуня Катю.

3) В нагали січня 1933 року під
охороною мільції привезли всіх
в с. Змієві, і розпочався судовий
процес. Судило троїлка.

Судовий процес проходив
в сільському клубі, прилюдно.

Тричубови зв'язок з кулаками,
не виконання зобов'язань.

Матеріали були сфабриковані
уповноваженого райкому партії
Щвагиз.

Всі були засуджені до різних
строків, від 3 до 8 років.

Мого батька присудили
8 років до далеких таборів, Тусана
Ніюча до розстрілу.

Після закриття суду, всіх
відправили в Мизгород.

4) Третьим півроку, а вог батька
миста не було. Тоді прийшов
лист. Батько перебував в лагері
десь за Москвою, адреси не
покину, забула

Коли засудили батька, на нас
наклали податок грошовий і зерновий,
але мати не могла його сплатити,
в нас не було грошей, мати пра-
цювала в колхозі, але нічого не
платили, лише писали трудові.

Тоді прийшли до нас з сімейної
Ради, заступник голови с/ради Сурруман
Василь Серьбович - брат Суррумуз
Марія Серг., опцювали все майно
і пару коней хліба - і забрали.

Майно здали в магазин.
Мати пішла в магазин і попросила

⑤ щоб дали що небудь, щоб
продати. Завлагодичкою Добрею Василю
Івановичу знайшовся і дав їй пару
клатить і стьднуць, і вона понесла
в Рашавку на базар, продала і
заплатила податок.

Після цього, мабуть нека повернувшись.
В 1932 році в час злибозаготівлі
було викрадено майже весь зліб.

Село було поділено на райони, і
за кожним районом була закріплена
бригада активістів на голі з
уповноваженнями. Кожен бригаді було
доведено план по заготівлі зліба, і
вони забирали майже весь зліб, не
залишали резервів.

В результаті, в 1933 році люди
залишилися без харбового зліба.
Розпочався голод.

Гли жовтуди, товкли кагачи,
сушили і товкли траву.

6

Особливо в тяжкоку були такі люди,
які мали велику сім'ю

Скільки померло людей з голоду
точно сказати не можна, ну приблизно
1/4 частини населення села.

Років 15 назад, коли були живі
старші люди, опитавши їх, приблизно
можна було встановити, кількості
померлих з голоду, тоскільки в сімейній
Раді збереглися аршіви господарських
книг за 1940-41-42 роки.

Моя мати неодноразово ходила
десь за Миргород, все що було злізне,
попільна на дуб, і наві з братом не
дала умерти з голоду.

В колхозі були відкриті дитячі
дела, де не ходилося багатьом дитям,
правильні погляди старалось, щоб

дітей уберегти від голоду, ми з
братомі також були в засек.

(7)

На полі в першод посівної кампанії,
і під час збирання зерна, один раз
варили кашу, застало закушати, бо
мати часто приносила нам до дому.

Тоді в колгоспу в той час працював
Тараненко Іван Андрійович.

Весною 1933 року в колгоспі
було відкрито патронат, де
находилися діти-сироти, яких при-
возили з Миргорода, які були поки-
нуті на станції батьками.

Вони там перебували до повно-
ліття, а потім їхали далі вчитися,
або працювати.

В магазин в цей період продукти
зарування не завозилися і не
продавалися.

8

Посівний матеріал для посіву в колгосп весною завозився з ззерна, поскільки свого не було, все було здано в хлібопоставку.

Томко, що в період життя колгоспницями видавали з колгоспу трохи муки, щоб підтримувати людей.

В кінці 1933 року, десь за Миргородом, в селі приїхав Голубик, який працював в тій логарі, де перебував мій батько, і переказав, щоб приїхала моя мати до нього.

Коли мати туди поїхала, він сказав, щоб собиралася, поїде з нами до батька.

Мати погодилася поїхати з нами, а ми з братом залишилися з сестрою з бабусею.

Мати побула біля батька більше

9) Мисля, на завасть в лагері було жарома, і батюхеві придумали тільк відбутись, страху замиштити працювати в лагері в олександроборковці. Батько на той час був грамотним, жаромиш латвійстик, він працював в лагері в конторі.

Батько согласовав, але вата не ссоотила туді їхати.

В кінці 1936 року батько повернувся до дому, незнаю чи то акикстіі, був в дну селі Дубровно.

Повернувся і інші з лагерів. Не повернувся Суржков Марк і Юдьяк Олег.

За інших написати нічого не можу, поскільки в живих їх немає.

Частина була розстрілана на місцелі в першод тижневої окупації території села в 1942 році за зв'язок

з партызанамі, в тым жа і многі
бацька, гэтыя пошра.

Трудна зразу сказаць, ці знае
стані, ці будуюцца на сямі,
ці можа ў рэальнасці існаваць
кэсіўкавая.

Гэтыя думкі буду дзіўна
для нашых пакаленняў, то горад,
то вёска.

Можа, відаць, ці маюць
пакалення такія тэматы не
знаюць, іні пераключылі.

Можа, ці напісала не так,
то прабацька.

Трыму многі каста в

Газеті не апублікаваць.

Ліць адрас: Гомельская вобласць
Лідзкі раён, с. Зубічы
Колыска Тэжына Васільна.